

henvende sig til Biskoppen og sige: Bestil mig til Sjælesørger, men paa det eller det Eted. Hvad vilde den kirkelige Organisation vel lide derved? Det ærede Medlem (Lehmann) meente, at vi derved vilde komme til amerikanske Forhold; det maatte dog vel snarere være til irske Forhold, hvor En gjør Arbeidet, og en Anden har Lønnen. Jeg troer imidlertid ikke, at der er nogen Fare derfor; derimod vilde det være en Følge heraf, at de geistlige Indtægter bleve inddragne i særlige Fonds og stillede under Statsmagtens Bestyrelse, for at denne deraf kunde understøtte de frit virkende Præster, hvis Virksomhed er anerkjendt som god og nyttig. Men, som sagt, jeg skal ikke opholde mig længere ved disse store Spørgsmaal, da jeg ikke føler Kraft til at løse dem, og Discussionen ikke bør forlænges. — Det ærede Medlem (Strøm) sagde, at, naar vi skulde vente, indtil Landemoderne bifaldt den Ordning, som tilsigtes, da vilde vi komme til at vente længe. Det troer jeg ogsaa. Jeg venter heller ikke, at Landemoderne let vilde komme til at anbefale den; men det behøve vi jo heller ikke at vente paa. Det er tilstrækkeligt, at Landemoderne drøfte den, og at der dannes sig en offentlig Mening i denne Sag. Ligesaalidet som vi med Hensyn til alle kirkelige Reformers skulle vente paa Landemoderne, ligesaa meget skulle vi tage os iagt for at paatvinge Folkekirkens Fleertal en kirkelig Minoritets Mening som Lov. Det er netop den Vanstælgighed, hvorunder Rigsdagen er stillet. Jeg kan gjerne indrømme, at Mindretallets Ret her er ligesaa dyrebare som Fleertallets, det er Tilfældet i alle aandelige og kirkelige Forhold; men man skal dog tage sig iagt for den Conflict, som kunde opstaa ved, at Mindretallet paatvang Kirken Love, inden disse være nogenlunde drøftede gennem de kirkelige Organer, og inden den almindelige Mening var stemt for dem. Det er derfor, og væsentligt derfor, at jeg fra raader at gaae ind paa § 1.

Hvad det Raad angaaer, som et æret Medlem (Strøm) gav, at de, der ønskede Fleertallets Forslag, maatte stemme mod min Indstilling, skal jeg bemærke, at jeg jo ikke kan indvende Noget derimod; men han maa ikke stole paa, at vi, hvis denne Indstilling bliver

forkastet, derfor stemme for Sagens Overgang til 3die Behandling.

Strøm: Det er blot en lille Bemærkning, jeg skal gjøre med Hensyn til, hvad der blev anført af den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Krieger) angaaende Citatet. Naar jeg har undladt at oplæse en Deel af det, nemlig det Stykke, som blev oplæst af det ærede Medlem, var det ikke, fordi jeg vilde sikke det under Stolen, men fordi det forekommer mig, at det Dvrige meget vel kunde forstaaes uden det og ikke staaer i Forbindelse dermed. Jeg vil iøvrigt tilstaae, at jeg har noget Dubt ved at forstaae Regjeringens Motivering dengang; jeg kan kun forstaae den under den Forudsætning, at der lægges megen Vægt paa Ordene „under fuldkommen Opgivelse af Menighedsforholdene“, og at det egentlig er denne fuldkomne Opgivelse af Menighedsforholdet, som de følgende Sætninger polemiserer imod; men derimod ikke mod en saadan Udvidelse som den, her er Tale om, og med hvilken Menighedsforholdet meget godt kan bestaae.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af et Mindretal (Blou g), at §§ 1—4 ombyttes med følgende Paragrafer:

§ 1.

De Medlemmer af Folkekirken, der have løst Sognebaand ifølge Lov af 4de April 1855, skal have Ret til, Enhver for sit Bedkommende, at lade forrette Barnebaab, Brudevielse og Rigtale i deres Sognekirke, samt Fortspaaftelse og Gravtale paa deres Sogns Kirkegaard, ved den Præst, til hvem de have sluttet sig. Denne maa idetmindste 24 Timer forud ved skriftlig Henvendelse til Sognepræsten og dennes skriftlige Svar forviise sig om, at Kirken eller Kirkegaarden ei er i Brug til den for Forretningen fastsatte Tid, og har han derhos at varetage ved Bestemmelsen af Tiden, hvad der er foreskrevet i Anordningen af 29de Juli 1814 for Kjøbstæderne § 28, og i Anordningen af samme Datum for Landet § 21.